

[Lindberg.]

gen form har villet være med til at løse denne alvorlige konflikt på en i hvert fald efter vor mening fornuftig måde.

Jeg vil også gerne ved denne lejlighed beklage, at konflikten har fået det forløb, som den har. Jeg mener i og for sig ikke, der er noget at sige til, at landbrugets arbejdsgivere, når der etableres strejke overfor dem, tager til genmæle med det middel, som det nu engang er foreskrevet man kan bruge i en faglig kamp, nemlig lockout, dersom man mener den kan tjene det formål, som man ønsker at tjene.

Jeg mener altså i og for sig ikke, man kan bebrejde landbrugets arbejdsgiverforeninger noget i denne forbindelse, men det, jeg gerne vil beklage her ved denne lejlighed, er, at landbrugsorganisationerne, om jeg så må sige, har deltaget i denne lockout. Jeg mener, det er urimeligt, at man har bragt det dertil, at en række landbrugere, som ikke er medlemmer af landbrugets arbejdsgiverforeninger, uden at de har haft lejlighed til selv at tage stilling til spørgsmålet, er blevet inddraget i denne konflikt. Det er jo nemlig tilfældet; derved at man har stoppet samtlige landmejerier, har man afskåret alle små gårdejere og alle husmænd fra at levere den mælk til mejerierne, som de sikkert gerne ville levere, selvom der var kamp mellem arbejder- og arbejdsgiversammenslutningerne indenfor landbruget. Jeg mener, det er urimeligt, at landbrugets organisationer drager andre parter med ind i striden, og jeg beklager det så meget mere, som jeg mener, at det netop er med til at sætte det skel mellem land og by, som man fra alle befolkningsgrupper skulle være med til at udjævne. Jeg mener, at landbrugets organisationer har begået noget forkert ved at gribe ind i striden på den måde, som sket er.

Imidlertid, således som det ligger nu og med de store økonomiske interesser, der står på spil for det danske samfund, er det min og mit partis opfattelse, at vi bør vedtage det forslag, som den højtærede økonomi-

og arbejdsminister har stillet, med de ændringer, som et flertal indenfor udvalget anbefaler.

Sønderup: Som det måske vil huskes, antydede jeg allerede ved det foreliggende lovforslags første behandling, at venstre for sit vedkommende ikke kunne stemme for dets endelige vedtagelse.

Den udvalgsbehandling, der i mellemtiden har fundet sted, har ikke bidraget til at ændre vor opfattelse. Vi har i udvalget haft lejlighed til at høre de stridende grupper eller parter redegørelse for lønforhandlingerne i fjor og herigennem fået et levende indtryk af, at den stejlhed, hvormed de i dag står overfor hinanden, ikke er af ny dato.

Vi diskuterede forleden den højtærede arbejdsministers lod og del i hele sagens forløb, og ministeren fremhævede i den forbindelse overfor mig, at han først på et forholdsvis sent tidspunkt var blevet indblandet. Jeg vil meget nødig være ubehagelig overfor arbejdsministeren såvel som overfor ministre i det hele taget, idet det er min opfattelse, at det ikke er nogen særlig misundelsesværdig lod at være minister. Jeg vil altså nødig skyde ministeren noget i skoene, men når det er sagt, vil jeg også gerne sige, at ministeren nu og da er noget rask i vendingen, og jeg har lidt svært ved helt at frigøre mig for den forestilling, at der må være sket en erindringsforskydning, og at netop det omtalte lovforslag om landbrugets arbejdstid under lønforhandlingerne har været så meget fremme, at det har øvet en vis psykologisk indflydelse på arbejdsgivernes stillingtagen.

Siden vi sidst forhandlede her i salen, er kampen mellem de to parter brudt ud i lys lue. Såvidt mig bekendt er det første gang, dansk landbrug i sin helhed har været indblandet i en arbejdskonflikt, og ikke blot den omstændighed, at det er tilfældet, men også den faste beslutsomhed, hvormed landbrugets udøvere i overvejende grad er gået ind i kampen, er et talende vidnesbyrd om,